

ԱՆՎԵՐՆԱԳԻՐ

Ա.

Կը մըտածեմ ես յանախ խեղճ աղջկան մը սիրոյն,
 Խենդ աղջկան մը ցնորին, որ զինքն ըրաւ տենդավառ,
 Որ աչքերու հըրաշին, որ նայուածքին՝ ցոլաւ տրմոյն,
 Բերաւ իմաստը կեանքին, սիրարբուհէ մ'իբր աւար...

Կը մըտածեմ, ու կարծես, միտքս ուժգին կը ցնցուի,
 Իր ջիղերէն, արիւնէն կը խուժէ ձայնն հեռալուր
 Խենդ ու տըկար աղջկան, -- ու մըտածումս կը լեցուի
 Յիշատակովն անհրնար՝ մեղքի մը մոլոր ու անլուր...

Կը մըտածեմ, ու նորէն հին վերս անվերջ կը կոտտայ,
 Ըսպինքերէն կ'արքընայ անցեալս ամբողջ ու ներկան,
 Եւ ապագան ծաղրածու կը մըքագնի, կը խընդայ,
 Իր արեւոտ երկինքին կը տաւելով բացական ...

Կը մըտածեմ, -- ու յանկարծ, չեմ հաւատար. չեմ խոր-
 հիր,
 Հին մատեանի մըշուշէն կը վերցընեմ կեանքս ամբողջ,
 Կը վերցընեմ զգուսնեմ եւ ա՛յ Անդին չեմ նայիր...:

Բ.

Կի՛ն, կ'ըսէին, ու ե՛ս ալ կը հաւտայի, որ հոգիէդ
 Անցնող ամէ՛ն մէկ երկունք կը մըկըրտուի արիւնով,
 Որ մարմնէդ արքընցող ամէ՛ն մէկ բոց, իրեն հետ
 Կը մըրըրկէ ու կ'երկնէ երջանկութիւնս իմ խրոնով ...

Կը հաւտայի, որ կեանքէդ անցնող ամէ՛ն մէկ համբորդ
 Իր վախճանին կը տանի ունեցածէն աւելին,
 Որ ջիղերէդ ցանցըած անցնող ամէ՛ն վըտակ յորդ,
 Իր յորձէն ի վար կը տանի անկարելի՛ն, ցանկալին...

Կը հաւտայի, որ մարմնէդ անցնող ամէ՛ն մէկ հոգի,
 Իր նեարդերուն մէջ կը զգայ հեշտանքի ծով ալիքներ,
 Որ քեւերուդ պըսակէն՝ իր շէնքին մէջ կը կըքի
 Աւերակի ու մահուան յառնող ամէն մէկ պատկեր...

Կի՛ն, կ'ըսէին, ու ե՛ս ալ կը հաւտայի՛. կը հաւտա՛մ
 Որ պէտք է տամ ես ինծի ըզգայարանք ու հոգիդ,
 Որ պէտք է տամ ես ինծի ըզգեզ ամբո՛ղջ ու փարթամ...

ՄԻՆԱՍ ԹԷՕԼԷՕԼԵԱՆ